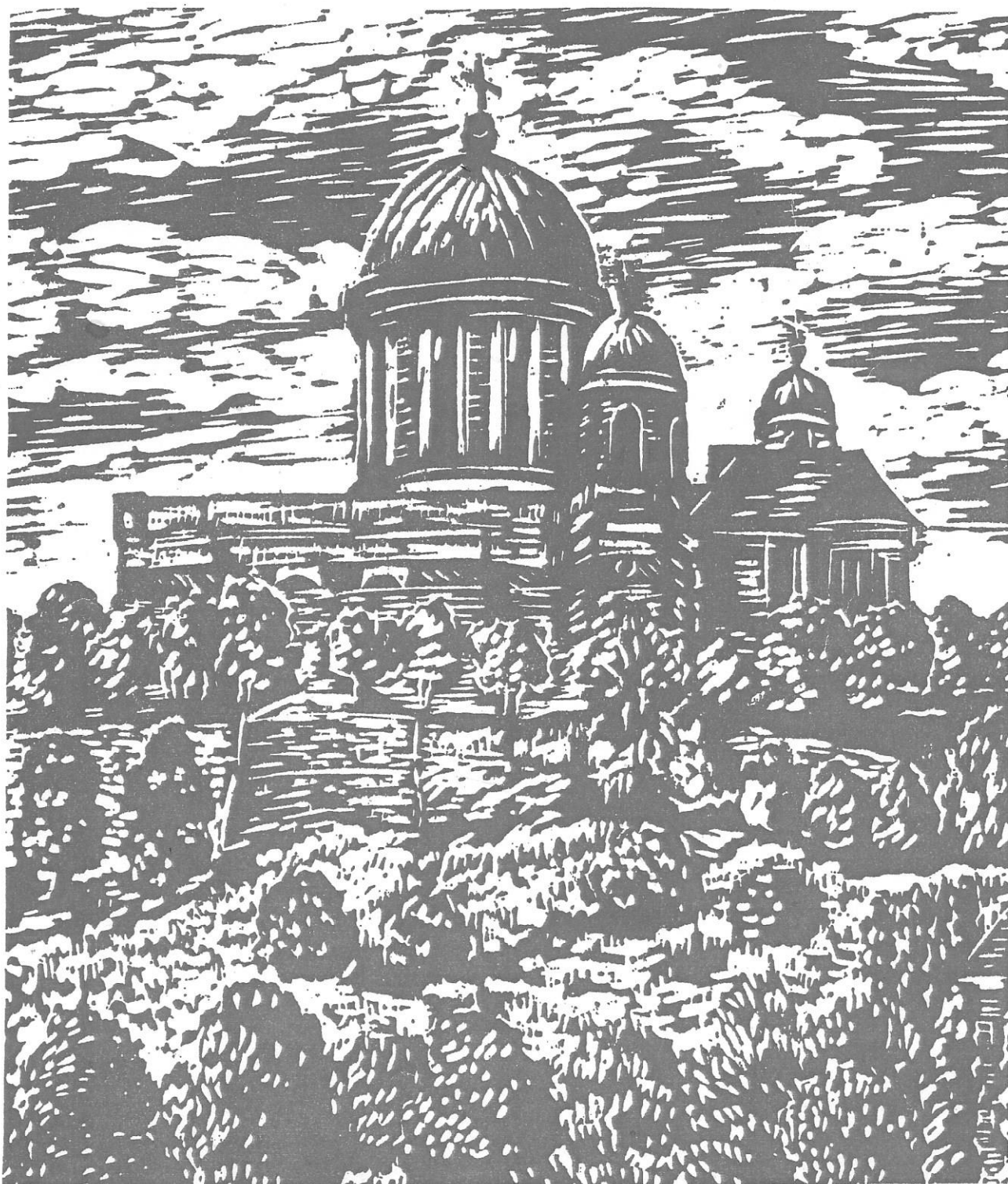

Festőde

A ZENEDEBEN

VASAS ALKOTÓTÁBOR, ESZTERGOM
1997. 06. 29 -- 07. 12.

II. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

Kotró László: Esztergom látképe (linómetszet)

Dr. Kotró László: Egyperces novella

Bizonyára mindenkinek kisebb nagyobb izgalmak előzték meg az ideérkezését. Na meg aztán a családdal munkahellyel is le kellett rendezni a dolgokat. Engedély a szabadságra, helyettesítés, csomagolás, hogy semmi otthon ne maradjon.

Jómagam is mindent elrendeztem. A polgármester úr - egy a sok Gyula közül, akiket fölém vagy mellém rendelt a sors - gondolkodás nélkül aláírta a szabadságomat, és mivel tudattam véle, hogy nem kell nagyon zörögni azzal, hogy én hová megyek, mert nagyon sokan ezt rossz pontnak veszik: minek az? Most itt hagyja szegény Gyula doktort egyedül 2 hétig (igaz, ő is 6 hétig egyedül hagyott!). És valahogy túléltem. De legjobb nem dobra verni. Épp amikor a P. M. (polgármester) Úr aláírta, egyik vendége megkérdezte:

- Hová megy a Dr. úr?
- Táborba! - segített ki a P. M.
- Milyen táborba? Talán sportol a Dr. úr? De mit?
- Jaj, nem mondom én!
- Fesztőtáborba! - vágta ki a rezet. Nekem már nem is kellett semmit mondani.

Másnap péntek délután ünnepélyesen átadtam a másik Gyulának megőrzésre és ápolásra a kedves beteget. A bádogtáblát kicseréltem a kapu alatt. Tudtam, hogy másnap, szombaton még egy betegem lesz, akinek otthon be kell adjam az injekcióját, aztán még egy, akinek csak én kellettem, hogy beadjam az injekcióját, aztán egy harmadik is, aki meghallotta, hogy elmegyek, és valamivel sürgősen el kellett látni.

Utána mondom a familiának:

- Na! Végre! Elment az utolsó beteg! Reggel 10-kor vonatra ülök, és utánam az özönvíz! Mindenki el van látva, mindenki el van rendezve.

Jelzem, hogy olyan hőség volt, hogy olvadtam el. Szerencsére utas sem nagyon volt, aki esetleg betegségével szórakoztatott volna.

Már csak egy dologra kellett vigyáznom: nehogy Szolnokig (25 percnyi út) elaludjak. Ugyanis az este buliztunk lányaim kérésére, elvégre névnapom volt! Tehát ezt a kis időt kibírom.

A távolban feltűntek Szolnok háztömbóriásai, amikor valaki a vállamat megveri:

- Doktor Úr! K-né rosszul van a vonat első felében!

Itt magyarázat nincs: 4 csomagom van, senkit nem ismerek, 5 perc múlva le kell szállni, átülni a másik vonatra, a pestire. Ott elszalasztom az Esztergomba menő vonatot. Ezzel a temérdek csomaggal!

De menni kellett! Se gyógyszerem, sem hallgatóm, de visszautasítani sem szabad. A csomagokat teljesen idegenekre bíztuk, amiben pénz, útlevel, igazolványok stb. voltak. A fiatalasszonyt már az állomásnál kinéztem magamnak, mert nagyon mosakodott; láttam, hogy nagy melege van. Éreztem: ez a vonaton rosszul lesz. Bejött!!! Leszállás előtt 6 perccel.

Hideg víz, borogatás, egy kis masszázs - ennyi telt tőlem, épp hogy el nem szóltam magam, hogy "Asszonyom, én éppoly rosszul vagyok ebben a hőségben."

Próbáltam lelket verni bele! Mert még vérnyomást sem tudtam mérni, csak pulzust néztem. Az állomásban azonnal mentőt hívtunk, de amíg ki nem jött a mentő, el nem mehetek, hiába nem vagyok szolgálatban. Még 10 perc van a vonatig. Mentő sehol. Egyszer csak megjött. Még 5 perc! Átadtam a mentőorvosnak, a síneken az 1-7. vágányig tiszta volt a levegő. Jó kilátás! Se vonat, se rendőr. 3 perc múlva befutott a vonat. A négy csomagot felnyomtam magam előtt, és éreztem, hogy összezsugorok hőségtől, fáradtságtól vagy izgalomtól. Úgy láttam, a mentő is elment, gondolom, a nagy hőségtől elájult. De ki tudja, majd otthon megtudom.

Esztergomban már csak a válltáskával kellett megbirkózzam. Elszakadt a pántja, így egy kezembe 3 táskát juttott, meg azt is hónom alá vettem.

A buszállomástól a Zenedéig kész kabaré volt, ahogy 5 centiméterenként le kellett tegyem a csomagokat és váltsak. De hát ki segített volna ki, hogy a csomagjaim megérkezzenek? Nagyon örültem, mikor meghallottam B. K. hangját. A csomagokat (felit) leraktam, s elszaladtam a hídig, ahol elhagytam kettőt. Hát, ha Szolnokot kibírta (ugyanis a vonaton, mikor utánuk mentem, még senki nem őrizte), akkor ezt is kibírja. Ismét megjelent a két csomag az ajtóban. S utánuk én.

Sára levele a táborból

Kedves szeretteim odahaza! Tudatom veletek, hogy épségben megérkeztem – hála Irénkének – az esztergomi Zenedébe. Nem éppen zenei tanulmányok kezdése céljából, hanem már a második alkalommal a Vasas Szakszervezet és a zenede Igazgatóságának támogatásával rendezett festőtábor lakójaként. Mint azt észrevettétek, felszereltem magam mindennel, ami eszembe jutott. Lett is csomagom számtalan. Irénke „kedves kis kocsija” hamar meg is telt cuccaimmal. Itt egy kockás bőrrönd, ott egy vödör teli ecsettel. „Jaj, az állvány még ide fér? Hol a mappám?” A meggy amíg fenn van a fán, szedni kell belőle – az is megtörtént. A mappába még befér két kép tavalyról – befejezésre vár.

Sok előkészület után szerencsésen megérkeztünk, kedves a fogadtatás. Régi jó ismerősök Jászberény, Miskolc, Ózd, Budapest lakói jönnek össze egy ilyen táborba, hogy Buna Konstantin festőművésztől és egymástól tanuljanak, majd új élményekkel gazdagodva induljanak neki egy következő tábor eljöttéig a dolgos, szürke, nehéz, rohanó hétköznapiaknak. Városnéző túrákat indítunk témák felkutatására. Csodás a táj, mindenki szemét vonzza a Bazilika monumentális épülete a Szent Tamás templom apró kis figurája. Hatalmas platánok és gesztenyefák is sokunkat megihletnek. Az eltelt három nap után még nem nagyon tudok mit írni Nektek. Az ellátás kitűnő – köszönjük az igazgató úrnak, Reményi Károlynak, kedves feleségének és családjának. Köszönet illeti Keresztes Jánost, aki a Vasas Szakszervezet részéről szervezi és patronálja évek óta megrendezett alkotótáborunkat.

Már csak az kell, hogy minél több szép alkotás kerüljön ki a kezünkből, mellyel e szép város épületeit, fáit, a folyót örökítjük meg. Az idő és a főszerkesztő sürget – indul a posta – még jelentkezem. Remélem, a két tavalyi képen kívül több is készül részemről, csak ne rohanna annyira az idő. Találkozásunkig is sok szeretettel gondolok Rátok.

Esztergom, 1997. július 3.

Sára

Hajas Gyula: Búbánat-völgy, tópart

Első képem története

Amikor megérkeztem Esztergomba, már alig vártam, hogy elkészüljön az első képem. Nagyon nagy aktivitást éreztem magamban, így hát a következő napon el is indultam, hogy megfessek az első képemet. (Helyszín a Nagy Duna partja.) Amint odaértem, nagy izgalommal láttam neki az előkészületeknek.

Végre-valahára, mire felállítottam az állványomat és minden előkerült, elérkezettnek éreztem a pillanatot, és a lealapozott farostlemezet is elhelyeztem az állványon.

Megdöbbenve vettem észre, hogy nem hoztam el a palettámat. Felháborodva és villámgyorsan elkezdtem valami olyan tárgyat keresni, amin kikeverhetném a színeket. Úgy voltam vele, hogy bármi legyen az, csak kezdjek már el festeni. Így hát célba vettem az első kukát, és nagy örömömre találtam benne egy üres üdítő dobozt.

Ez idő alatt egy járókelő izgatottan sietett az állványom felé azzal a céllal, hogy megnézze a képemet. Szegény csalódottan továbbállt, ugyanis a képnek még nyoma sem volt. Végre

elkezdtem festeni. A tempómnak köszönhetően elég gyorsan dolgoztam. Már majdnem befejeztem a képet, amikor elkezdett esni az eső. Iszonyú agy sebességgel elkezdtem összerácolni, és elindultam hazafelé.

Mire elértem a Zenede kapuját, csalódottan vettem észre, hogy újra kisütött a nap.

Többen is megjegyezték, hogy elég jól sikerült a kép, így hát kissé megnyugodva, és félig-meddig elégedetten felvittem a szobámba.

Másnap reggel, amikor felébredtem, még teljesen az álmoság hatása alatt elkezdtem kávé főzni. A kávéfőző és a képem pontosan egy irányban volt elhelyezve, így hát elkerülhetetlen volt, ami végül is bekövetkezett.

A kép felét leöntöttem a kávéval, de még sikerült idejében lemosnom róla a kávézacc maradványait.

Ezért – történetem befejezésekképpen – kérem, vegyék figyelembe e kép sorsát az értékesítés napján.

Marity Attila

Vassné Papp Cecília: Részlet a búbanat-völgyi tavakból

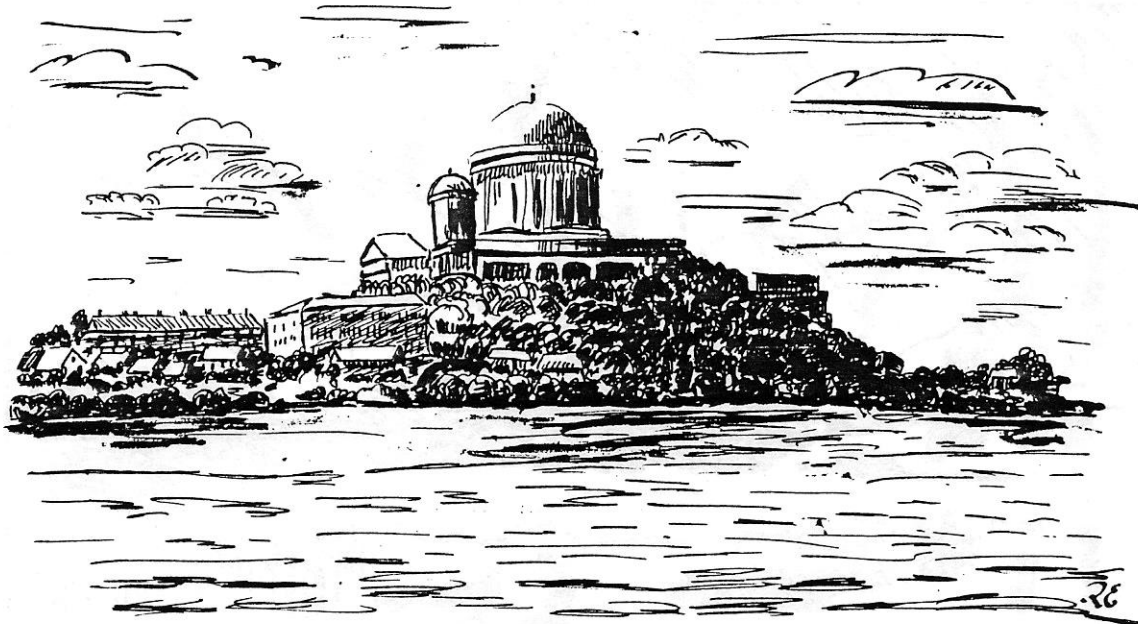
Föl a kupolába!

A borsodi tájak után először vagyok a társasággal Esztergomban. Nem egyedül, a lányom, Veronika is itt van velem, mert még soha nem járt itt, és nagyon kíváncsi volt a városra, az alkotótáborra. Az első napokban azt hittem, nem fogok tudni dolgozni, mert bizony ő a várost járta volna a legszívesebben. Szerencsére megértette, hogy anya festeni jött ide, s később ő is rajzolni, festeni kezdett, sőt még modellt is ült a társaság kedvéért. Közben azért be-be iktattunk egy kis városnézést, vagy sétáltunk a Duna-parton. De neki a legnagyobb élményt a Bazilika jelentette. Különösen a kupola tetszett, ahová föl lehetett menni. Nagyon bátor volt, velem ellentétben, mert sajnos tériszonyom van. A gyönyörű kilátást ezért nem igazán élveztem. Mire fölértünk a hosszú csigalépcsőn, a kislányom felkiáltott: "Anyu! Olyan fehér vagy!" Pedig ez nálam ritka dolog. Ráadásul forrón tűzött a nap, a lábam remegett és szédültem. Na, mehetünk le! - mondtam. Dehogyan, még járjunk körbe! - felelte, és bátran elindult. Még egy megpróbáltatás, gondoltam, de az ő kedvéért megtettem. Csak egyszer lent legyünk a földszinten! Lefelé már én is bátrabb voltam. Lépcső lépcső hátán, aztán végre leértünk - nagy megkönnyebbülésemre. A közelben megnéztünk egy szép ásványkiállítást.

Rengeteg az élmény, sok a látnivaló, de az idő is sürget, dolgozni kell. Jó lenne, ha ez a tábor legalább egy hónapig tartana, akkor talán lenne idő mindenre.

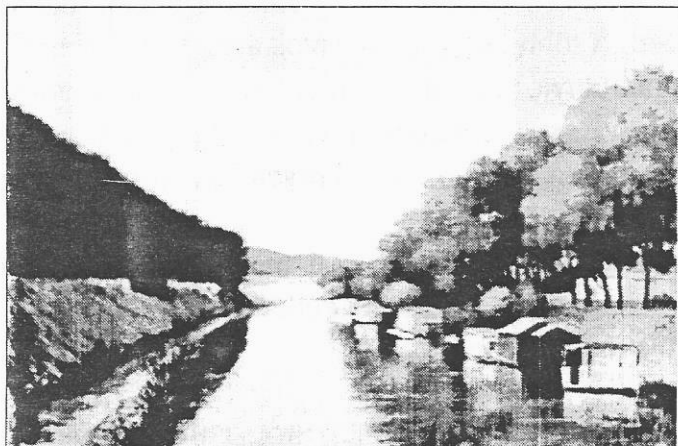
Végezetül: jó újra köztetek lenni!

Fehérvári Éva

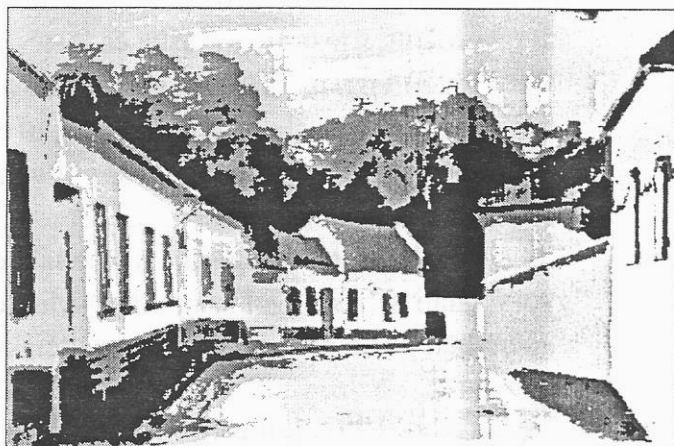

Rosta Erzs: Esztergom felé

KÉPEK AZ ALKOTÁSAINKBÓL

Hajas Gyula: Kisdunán

Lantos István: Napos utca

Mayer Irén: Esztergomi részlet

Gara Miklósné: Kistemplom

N. Koncz Éva: Mozdulatok (tanulmány)

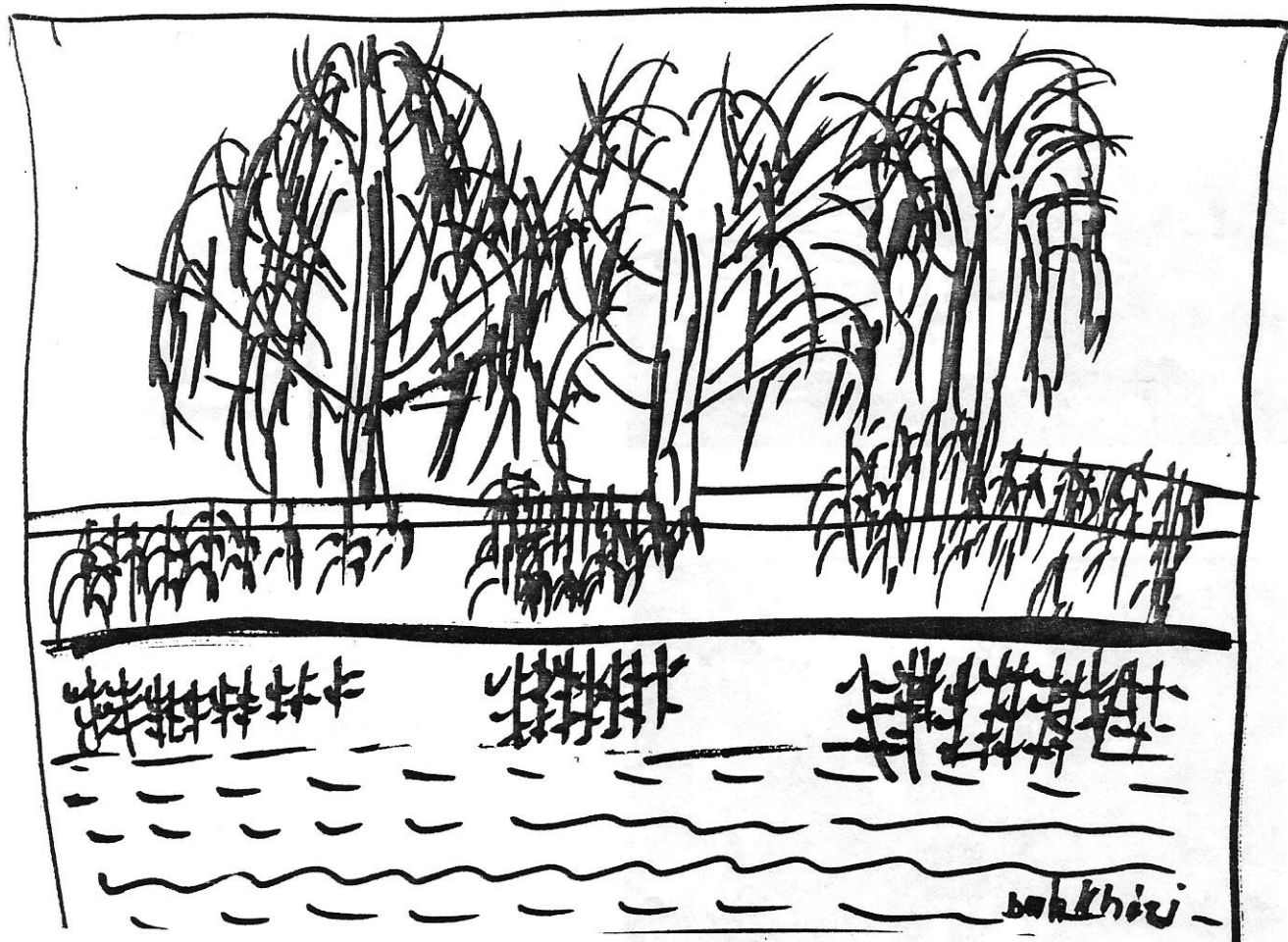
Kirándulás a Búbánat-völgybe

11 fős csapattal reggel jókor elindultunk. S alig negyedóra alatt érkeztünk a festői, öt tavat felölelő Búbánat-völgybe. Rövid séta után elértük a második tavat. A csapat nagyobbik része a második tónál táborozott, s lázas rajzolásba és festésbe kezdett. A többiek tovább mentek a negyedik, Kerek tónak nevezett vízhez. A tó partján található a Horgásztanya. A tó mellett ifjabb és idősebb horgászok lesték úszóikat törpeharcsára várva. A tó és a Horgásztanya tulajdonosa büszkén mutogatta a „birodalmáról” készült fényképeit. A táj látványa eszményien lenyűgöző. A fények és a növényzet szépen tükröződnek a tó vizében.

A szorgalmas tevékenység, a csodálatos környék látványa valósággal megbabonázta az időt, gyorsvonati sebességgel száguldott. Mindenki bánatára a visszautazásra kellett gondolni. A csoport élményben gazdagon tért vissza a zeneiskolában lévő szálláshelyre.

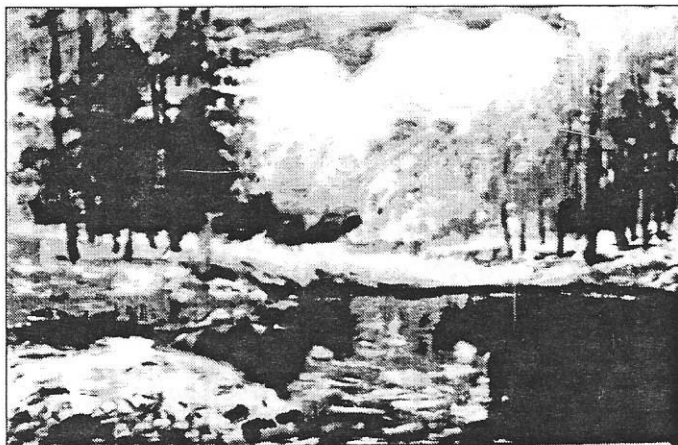
Esztergom, 1997. július 5.

Dankházi János

Dankházi János: A búbánat-völgyi Kerek tó fákkal

KÉPEK AZ ALKOTÁSAINKBÓL

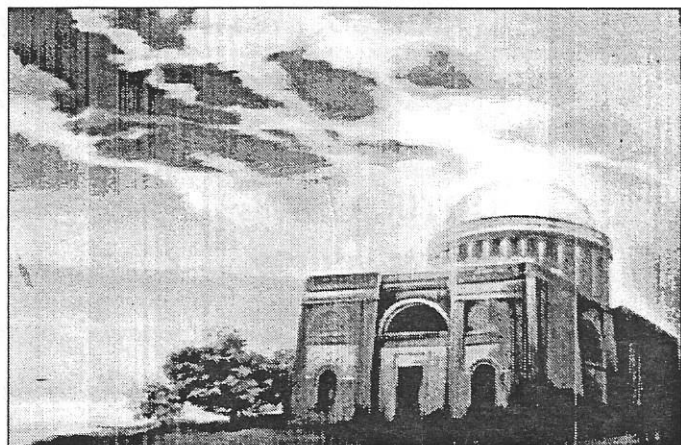
Marity Attila: Tópart

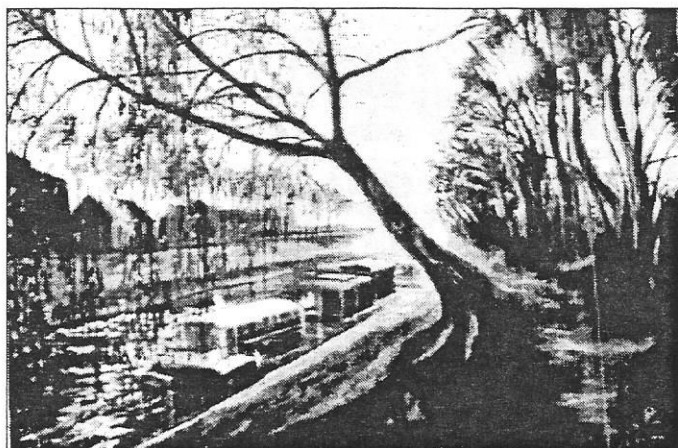
Hegedűs Anett: Esztergomi utca

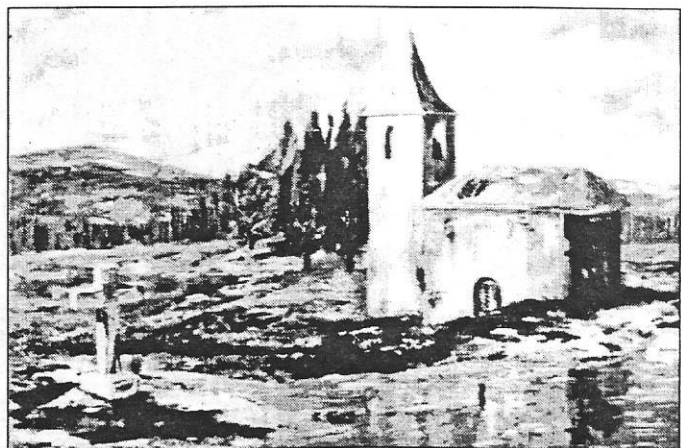
Dr. Kotró László: Tükröződés

Siklósi István: Bazilika

Reé Jánosné: Alkony a Dunán

Kovács Róbert: Elhagyottan

PÉNTEK DÉLUTÁN A TÁBORBAN
KÖRKÉRDÉS: MIT TERVEZEL A KÖVETKEZŐ ÓRÁKBAN?

L. NAGY MÁRIA: *Életem első önálló akvarelljét szeretném elkövetni.*

F. GYÖRGYI: *Megyek napozni.*

R. ERZSI: *Én aludni akarok, de két dupla után nem sikerül.*

M. IRÉN: *Festök.*

P. RAYMOND: *Megyek a strandra a Robival. Azt nem kérdezed meg, mi a ked-
venc színem? Kék kékkel!*

D. JÁNOS, A NAGY 28-AS: *Megyek majd ki rajzolni. Miért?*

M. ATTILA: *Mert? Festek. Mert?*

K. ROBI: *Most megyünk a strandra. És utána szerkesztem az újságot. De ezt
ne írd bele, mert ez most hazugság volt.*

H. ANETT: *Festek. Tízedszer ugyanazt a házfalat.*

K. LÁSZLÓ: *Megnézem „TOMMÓ”-t 1/2 5-kor. Ha esik, ha fúj!*

V. P. CECÍLIA: *Meg akarom rajzolni a képet. Grafikát. Meg írni akarok vala-
mit.*

H. GYULA: *Megyek Rosta Erzsikéhez fát festeni.*

H. CS. SÁRI: *Megyek fősteni.*

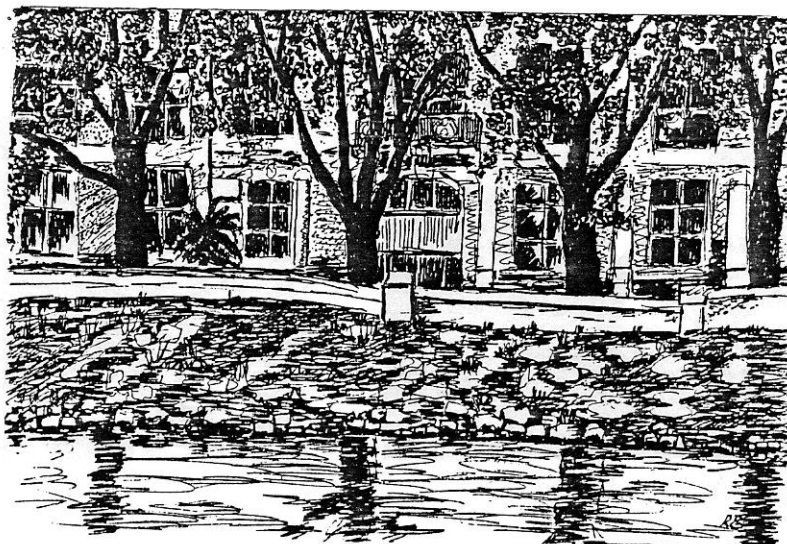
R. ÁGOTA: *Én is dolgozni fogok.*

N. K. ÉVA VÁLASZA: *Hogy én mit csinálok?*

Bugyuta kérdéseimmel zaklatom alkotótársaimat!!

(N. K. Éva)

Rosta Erzs: Szemben a Zenédével

Idézhető idézetek

„Sok Ember köszönheti a szerencsáját a jó tanároknak, amelyeket nem fogadott meg.”

- Molnár Ferenc -

Ez persze nem Buna Konstantin tanácsaira vonatkozik.

„Minden ember annyit ér, amennyit tud.”
(Festeni)

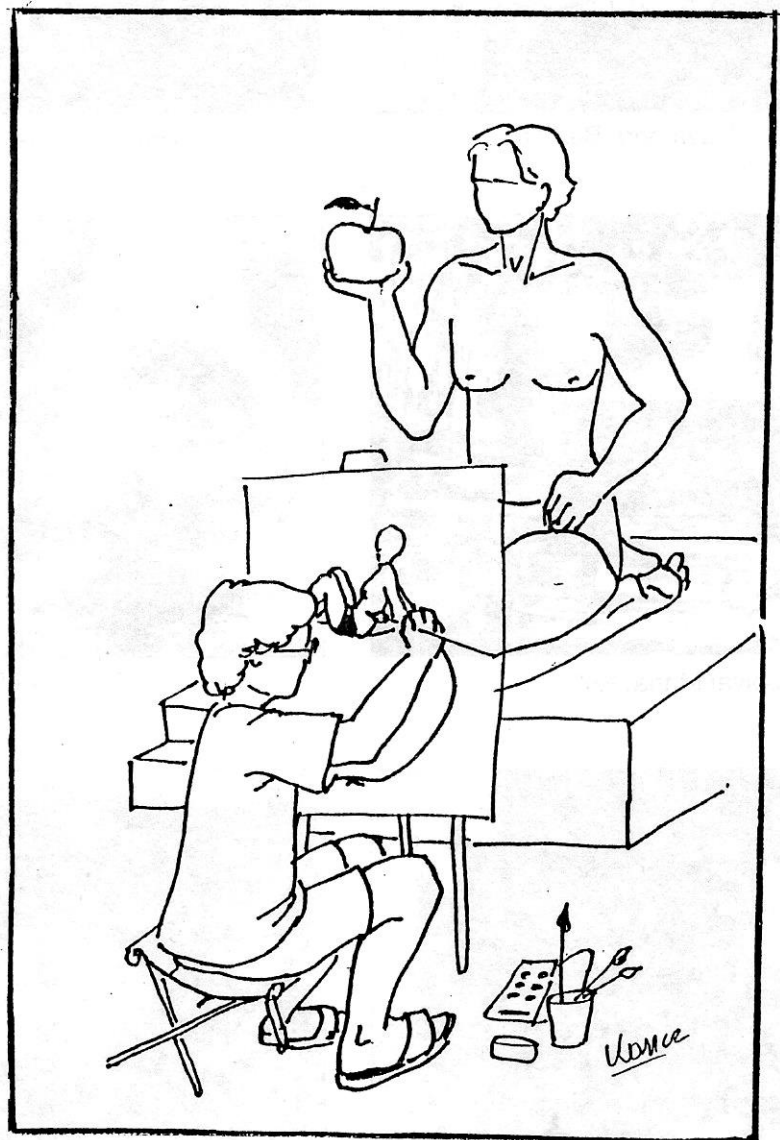
- Gárdonyi Géza -

„Ismerni a jót könnyebb, mint követni.”

- Kölcsey -

„Így van ez, ugye Pista? Műveld a csodát, ne magyarázd!”
A festőtáborban is.

- Nagy László -

"A modell csak ürügy a festéshez..."

APRÓHIRDETÉS

Alig használt
ötleteimet?
Csere! Nem a vörös drapi^o jeligére

Eheszet ihletem megtalálóját
jutalomban részesít.
(A Kanyar szoba lakója)

Tablafestést ingyen vállalok!
"Konkurencia" jeligére

A társasakozótály kirándulást szervez
a Bábát-völgybe, kivételesen nem csak
bábátos táborlakóknak. Jelentkezni
a "NAGY 25-ös" szobájában lehet.

RÖVID HÍRÉK

- ☐ Következő táborunkat Aragóniában tartjuk. A résztvevők indulásig gyakorolják a ?
- ☐ A szünnyomhadserég inváziója előtt a 25-ös lakói éjszakánként a hangversenyterembe menekülnek, és festésbe fajtják bánatukat.
- ☐ Csütörtökön este a Zenedében festékletételt, majd szalonnafelvételt tartottak a bentáltak. Apolójuk a jéles eseményt katonanótával ?
- ☐ A tábor nagy felfedezette János, aki szívós kitartással műveli a szimultán festészetet. Egyelőre csak két táblán.

RENDELET

FELHÍVJUK ALKOTÓTÁRSAINK FIGYELMÉT, HOGY A SZOLTEZS TEREM CSAK GAZDÁLCBAN HASZNÁLHATÓ! AZ ELŐÍRÁS BE NEM TARTÁSA KÁROS AZ ALKOTÓKÉSZSÉGRE!

A Festőde névsora

Művészeti vezető: Buna Konstantin

Dankházi János
Fehér Györgyi

Fehérvári Éva

Fekete Veronika

Gara Miklósné

Hajas Gyula

Hajdúné Cs. Sára

Hegedűs Anett
dr. Kotró László

Kovács Róbert

Lajkóné Nagy Mária

Lantos István

Lelkes Tibor
Marity Attila

Mayer Irén

Nagy Antal Attila
Nagyné Koncz Éva

Reéné Árvay Ágota

Rosta Erzsi

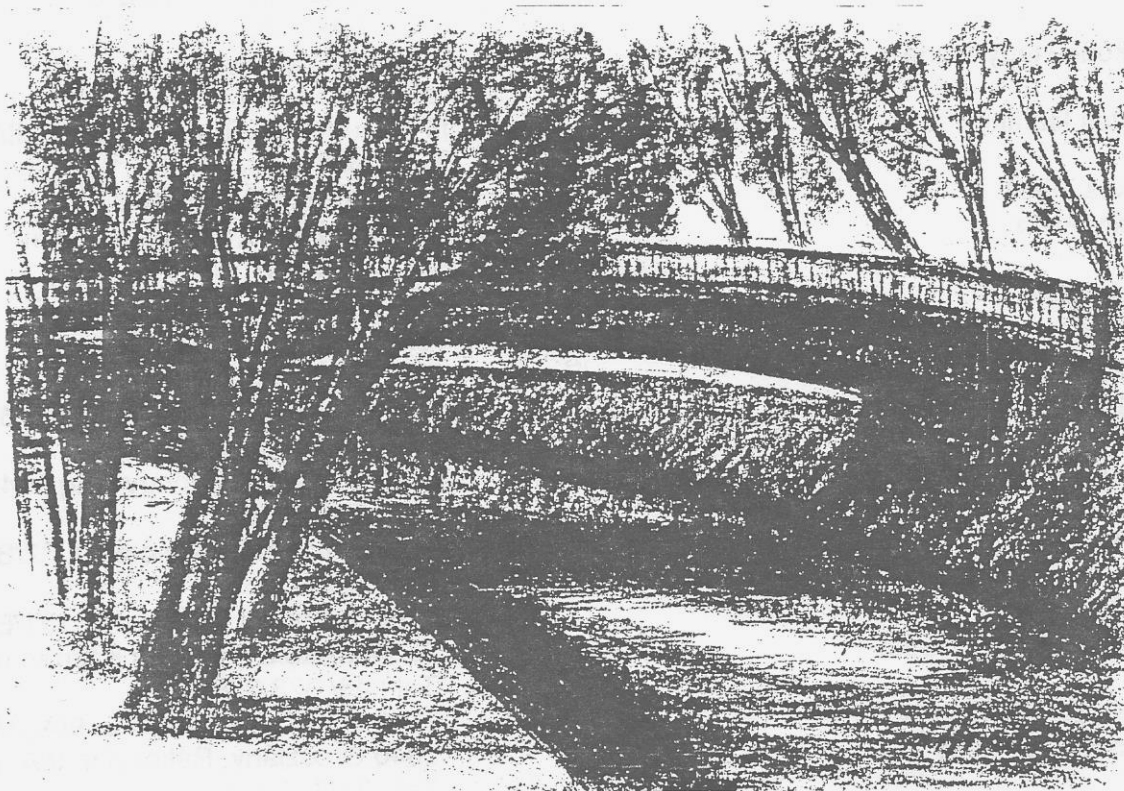
Siklósi István
Tóthné Árvai Erzsébet

Vassné Papp Cecília
Zsombolyai Mária

Reményi Károly igazgató Városi Zenede

Köszönetet mondunk
A VASAS SZAKSZERVEZETI SZÖVETSÉGNEK
A MŰVÉSZETI ÉS SZABADMŰVELŐDÉSI ALAPÍTVÁNYNAK
A VASAS MŰVÉSZEGYÜTTES ÉS IFJÚSÁGI HÁZNAK
az általuk nyújtott segítségért és támogatásért, mely nélkül nem jött volna létre a tábor.

Továbbá
Keresztes Jánosnak a Vasas Szakszervezeti Szövetség vezető szakértőjének,
Reményi Károlynak az Esztergomi Városi Zenede igazgatójának,
Reményi Károlyné Irénkének,
Buna Konstantin festőművész művészeti vezetőnek

Tóthné Árvai Erzsébet: Fények a hídnál (krétarajz)

Felelős kiadó: Reményi Károly, Esztergom

A szerkesztő bizottság tagjai:

Kovács Róbert felelős szerkesztő,

Hegedűs Anett, Rosta Erzsi